

Sygn. akt VIII U 498/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2015 r. w Gliwicach

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 lutego 2015 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 27 stycznia 2015 r.,
- zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 498/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.02.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. P. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ nie udowodnił 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie zaliczył do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w P. T. w Z. od 1.07.1973r. do 31.12.1998r., bowiem w świadectwie nie wskazano, że jako mechanik wykonywał pracę wyłącznie w kanałach remontowych.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do emerytury, wskazując że w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych jako mechanik przy naprawie pojazdów mechanicznych, a praca była wykonywana w kanałach remontowych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący ukończył 60 rok życia w dniu (...), nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień 1.1.1999 ubezpieczony legitymuje się 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

W dniu 1.09.1970r. ubezpieczony został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Z. na podstawie umowy o naukę zawodu kierowcy – mechanika. W umowie wskazano, że w czasie trwania umowy oraz do czasu ukończenia 18 roku życia ubezpieczony jest zobowiązany do uczęszczania na naukę doksztalającą w zorganizowanych szkołach. W karcie personalnej znajdującej się w aktach osobowych odnotowano, że od 1.07.1973r. ubezpieczony pracował jako monter, a od 1.04.1974r. jako mechanik. W pozostałych dokumentach pracowniczych, wskazywano, że pracuje jako mechanik napraw pojazdów samochodowych.

Ubezpieczony na stanowisku monter pracował jako pomocnik mechanika, później był już mechanikiem samodzielnym. Pracodawca posiadał bazę transportową w S., która obsługiwała ciężkie samochody ciężarowe oraz autobusy. Znajdował się tam warsztat samochodowy, zatrudniający około 70 mechaników. Oprócz warsztatu w bazie były również: tokarnia, kuźnia, lakiernia. Ubezpieczony, jako mechanik zajmował się naprawami samochodów, a praca była wykonywana w kanałach remontowych. Były to przede wszystkim takie prace jak: wymiany resorów, silników, piast, półosiek, regulacja hamulców, naprawy układu kierowniczego. Ubezpieczony opuszczał kanał, by pobrać część ewentualnie wykonać prace przygotowawcze. W bazie zatrudnieni byli również blacharze, lakiernicy, spawacze, elektrycy, kowale, którzy zajmowali się usuwaniem awarii pojazdów, które nie wymagały pracy w kanałach. Remonty silników i skrzyń biegów, po ich wymontowaniu przez mechaników wykonywane były przez innych pracowników. Przełożonym ubezpieczonego był kierownik bazy w S. - R. B..

Pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia za okres od 1.07.1973r. do 31.03.1999r, wskazując, że w tym czasie pracował jako mechanik napraw pojazdów samochodowych – na stanowisku wymienionym w dziale XIV poz. Nr 16 pkt. 1 /Dz.U.Nr 8 z dnia 18.02.1983r. wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Górnictwa z dnia 10.07.1980r. w sprawie prac zaliczonych w resorcie górnictwa do pierwszej kategorii zatrudnienia. /dowód: akta osobowe R. B., K. N., ubezpieczonego, zeznania świadków R. B., K. N., J. W., przesłuchanie ubezpieczonego/

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Zeznania świadków i ubezpieczonego na temat charakteru wykonywanych przez niego prac w spornym okresie zasługują na uwzględnienie i znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji osobowej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych [Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz 353 ze zm.] prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 roku , który:

- ukończył 60 lat,
- udokumentował do dnia 31.12.1998r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),

- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie

W niniejszej sprawie jedyną sporną okolicznością było czy ubezpieczony przepracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach.

W stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku Wykazie A, Dział XIV, obejmującym prace różne, pod pozycją 16 wymienione są m.in. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych

W ocenie Sądu, przeprowadzone postępowanie wykazało, że ubezpieczony w okresie od 1.04.1974r. do 31.12.1998r. jako mechanik pojazdów samochodowych wykonywał stale i w pełnym wymiarze prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Potwierdzili to słuchani w sprawie świadkowie, a pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia, które odpowiada świadectwu pracy w warunkach szczególnych. Powołane w tym świadectwie przepisy zarządzenia Ministra Górnictwa, określają prace tożsame z pracami wymienionymi w wykazie A, dziale XIV, poz. 16 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r.

Bez znaczenia pozostaje fakt, że pracodawcy nie wskazał w wydanym świadectwie, że ubezpieczony wykonywał swoją pracę w kanałach remontowych.

Okoliczność, że świadczył pracę w warunkach szczególnych została bowiem wykazana w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1.01.1999r. 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, obejmującym okres zatrudnienia od 1.04.1974r. do 31.12.1998r.

W konsekwencji, Sąd, na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...) tj. od dnia ukończenia(...) roku życia.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

SSO Grażyna Łazowska